

dr hab. Darek Gajewski, prof ASP
Intermedia i techniki cyfrowe
Wydział Artystyczny
Akademii Sztuk Pięknych
w Katowicach

Katowice, 31 grudnia 2019 r.

Ocena pracy doktorskiej
oraz dorobku artystycznego,
dydaktycznego i organizacyjnego
mgr Pauliny Ptaszyńskiej
dokonana w związku z toczącym się
na Wydziale Grafiki i Sztuki Mediów
Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza
Gepperta we Wrocławiu
procesem o nadanie tytułu doktora
w dziedzinie sztuk plastycznych
w dyscyplinie sztuk pięknych

I. Dane personalne

Paulina Ptaszyńska Urodzona w 1986 roku w Ząbkowicach Śląskich. Absolwentka Liceum Plastycznego w Opolu. W 2011 roku ukończyła z wyróżnieniem Instytut Sztuki Uniwersytetu Opolskiego ze specjalnością Projektowanie Graficzne i Nowe Media. Jej praca dyplomowa pt. „Obecność symulowana - instalacja multimedialna”, promotorka: dr hab. Łucja Piwowar - Bagińska, prof. UO, została uznana za najlepszy dyplom artystyczny zrealizowany na kierunku Edukacja Artystyczna w Ogólnopolskim Konkursie na Najlepszy Dyplom Edukacji Artystycznej, Centrum Kultury "Zamek" w Poznaniu. W 2014 roku zdobyła nagrodę Grand Prix na opolskim Salonie Jesiennym, a w 2017 roku nagrodę Prezydenta Miasta Opola i wyróżnienie Galerii Sztuki Współczesnej. Laureatka II edycji konkursu Nowe Opole, organizowanego przez Galerię Sztuki Współczesnej w Opolu. Jest współautorką projektów mappingowych: Botanika, Korowód, Statek Odyseusza, Postkarnawał, Duch Teatru realizowanych we współpracy z różnymi instytucjami kultury oraz scenografii multimedialnych do spektakli OFF Niepodległość i Rozmowy z diablem realizowanych dla Teatru Witkacego w Zakopanem. Współautorka warsztatów mappingowych organizowanych w ramach MediaLab Obóz Kultury 2.0 w latach 2011–2013. Od 2012 roku wykładowca na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Opolskiego. Obecnie pracuje w Katedrze Intermediów, w Pracowni Multimediów. Prowadzi zajęcia z przedmiotu Edytory tekstu i obrazu (I stopień) i jest asystentem w Pracowni Multimediów (I i II stopień)

Od 2017 roku wchodzi w Skład Rady Instytutu Sztuk Wizualnych. W kadencji 2016-2020 jest Zastępcą Dyrektora Wydziału Sztuki Uniwersytetu Opolskiego.

Na co dzień uczy studentów obsługi programów graficznych oraz programów do edycji i montażu wideo, a także opiekuje się pracownią multimedialną w Instytucie Sztuki UO. W Pracowni Artystycznej prowadzi przedmioty: Edytory tekstu i obrazu (I stopień), Multimedia (I i II stopień).

Paulina Ptaszyńska jest twórcą w przestrzeni cyfrowej, wirtualnej. Zajmuje się działaniami z zakresu nowych mediów i projektowania graficznego. Tworzy instalacje site-specific, wideo, fotografie, mapping 3D oraz różne formy kreacji obrazu ruchomego. Łączy sztukę z nauką

II. Praca dydaktyczna i organizacyjna (wybór)

Paulina Ptaszyńska na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Opolskiego w Pracowni Artystycznej prowadziła następujące przedmioty:

2019/2020 - Edytory tekstu i obrazu, Multimedia

2018/2019 - Edytory tekstu i obrazu, Multimedia

2017/2018 - Edytory tekstu i obrazu, Multimedia, Struktury i percepcja wizualna

Laboratorium:

2019/2020 - Podstawy pracy z multimediami

2017/2018 - Podstawy pracy z multimediami

Ćwiczenia:

2017/2018 - Podstawy montażu radiowo-telewizyjnego

Prowadzi zajęcia w Pracowni Struktur Wizualnych, struktury wizualne dla 1 roku (lic.) i percepcję wizualną dla 1 roku (mgr.) na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Opolskiego

„Struktury wizualne i mechanizmy percepcji wzrokowej”

Celem zajęć jest rozpoznanie podstawowych mechanizmów kształtujących proces percepcji wzrokowej zarówno na poziomie fizjologicznym jak i psychologicznym. W programie znajdują się wykłady poświęcone zagadnieniom związanym z percepcją wzrokową, postrzeganiem, recepcją obiektów wizualnych, procesami identyfikacji i interpretacji danych sensorycznych, oraz teorią kodów wizualnych.

Prowadzi zajęcia w Pracowni Multimediiów na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Opolskiego

2019 – XVII Opolski Festiwal Nauki 2019 na Wydziale Sztuki UO

2019 – Opolska Noc Nauki

2019, 2018 – R&B wystawy fotografii i grafik stereoskopowych zrealizowanych w Pracowni Struktur Wizualnych Wydziału Sztuki Uniwersytetu Opolskiego przez studentów I roku studiów magisterskich.

2019 – Intermedialna wystawa Klimat organizowana w ramach projektu Uniwersytet Sztuki – Sztuka Uniwersytetu

2019 – 781 – Wystawa studentów Pracowni Multimediiów Wydziału Sztuki UO

2019 – RGB – Multimedialne warsztaty i wystawa, Muzeum Śląska Opolskiego

2018 – druga edycja Nokta Festival, Teatr im. J. Kochanowskiego w Opolu

2018 – MUZAK – intermedialna wystawa studentów Wydziału Sztuki UO, Muzeum Polskiej Piosenki w Opolu

2017, 2016 – Noc Kultury

2016 – Mapping na Porta Nigra. Mapping powstał w ramach projektu „Freedombus” tworzonego przez Cross Broder Network pod kierunkiem prof. Anny Bulandy-Pantalacci, Trier University of Applied Sciences, Instytut Sztuki i Instytut Socjologii Uniwersytetu Opolskiego i Akademię Sztuk Pięknych w Krakowie.

III. Ocena dorobku artystycznego (wybór)

Nagrody i wyróżnienia:

2017 Nagroda Prezydenta Miasta Opola i Wyróżnienie Galerii Sztuki Współczesnej, Salon Jesienny, Opole. Za dyptyk „Interferencja 01”, „Interferencja 02”. W uznaniu za syntetyczny dobór środków, wycucie koloru i światła. Za szlachetną formę przy minimalizmie środków wyrazu.

2016 Laureatka II Edycji Konkursu Nowe Opole organizowanego przez Galerię Sztuki Współczesnej w Opolu

2014 Nagroda Grand Prix Marszałka Województwa Opolskiego, Salon Jesienny, Opole. Za pracę, instalację multimedialną pt. „Wiwarium”

2013 I Miejsce za najlepszy dyplom artystyczny zrealizowany na kierunku Edukacja Artystyczna na ogólnopolskim konkursie Projekt Edukacja Artystyczna, Centrum Kultury „Zamek” w Poznaniu. Za pracę pt. „Obecność symulowana - instalacja multimedialna”

2013 Wyróżnienie na I Międzynarodowym Festiwalu Mappingu, Nysa

Wybrane wystawy indywidualne i zbiorowe:

2017 Salon jesienny, wystawa zbiorowa, Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu

2016 Hodowla, wystawa indywidualna, Galeria Aneks GSW Opole

2016 Halo, wystawa indywidualna, Galeria Zamostek MBP, Opole

2015 Widnokrąg, wystawa indywidualna, Galeria Aneks GSW, Opole

2015 Šlechtění, wystawa indywidualna, Galerii Muzeum Miejskiego w Svitavach, Czechy

2015 Grand Prix Młodej Grafiki Polskiej, wystawa zbiorowa, Galeria ASP w Krakowie

2014 Salon jesienny, wystawa zbiorowa, Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu

2013 Akineza, wystawa indywidualna, Galerii ZPAP Pierwsze Piętro

2013 Projekt edukacja artystyczna – II edycja, wystawa zbiorowa, Centrum Kultury Zamek w Poznaniu

2012 3PO3/IIIPOIII, wystawa zbiorowa, Galerie G w Olomuńcu, Czech

IV. Ocena pracy doktorskiej

„Nie tylko nauka stara się wyjaśnić
prawa rządzące światem.
Obserwacja i analiza świata
zewnętrznego leży u podstawy
wielu praktyk artystycznych.
Interpretacji procesów falowych
oraz innych fizycznych właściwości
wszechświata możemy doszukiwać
się w pracach twórców na
przestrzeni wieków.”

Paulina Ptaszyńska

„(...) mimo podejmowanych prób nadal nie wiemy, jak scalić pojedyncze
dźwięki i frazy naszego poznania w integralną całość – w świadomość,
która pomieściłaby bogactwo i różnorodność doświadczanej przez nas
rzeczywistości.”

Joanny Hoffman Motyle skrzydła Pitagorasa

„Tonie słońce w horyzoncie

Mnie zalewa proza, ech!

Rymów! Jak w wierszu mi brak

Gdzie motyle kolorowe

Fale, pod sercem sztorm

Pustka! Byleśmy nawet brak...”

Katrzazyna Nosowska

„Eksplorowanie świata fizycznego, również za pomocą narzędzi cyfrowych, leży u podstaw moich inspiracji i dążeń twórczych.”

Paulina Ptaszyńska

„Świat falowy”

Paulina Ptaszyńska

Dzieło doktorskie Pauliny Ptaszyńskiej pt. „Fale – obrazy świetlnokinetyczne. Światło i dźwięk jako narzędzia artystycznej ekspresji.” składa się z 4 cykli pt.:

1. PRZEPŁYWY

Film pt. „Przepływy” pokazuje unifikację zjawisk falowych. Dźwięk, jak i światło bardzo mocno się w nich przenikają. Dźwięk i obraz są ze sobą sprzężone. W tym przypadku dźwięki wywołują doznania i prowadzą nas przez nieregularne, a jednak harmoniczne, rytmiczne, falowe obrazy.

W „Przepływach” dostrzegam pewien aspekt sztuki abstrakcyjnej, szczególne środowiska obrazów zanurzających się w stylu Jamesa Turrella, Roberta Irwina, Douga Wheelera, Ólafura Elíassona i innych, którzy wymykają się reprodukcyjnemu widzeniu świata i często ich działania nie są możliwe do przekazania słowami. Z pewnością przypomina to próbę wyjaśnienia, dlaczego obrazy ekspresjonistów abstrakcyjnych rezonują w sobie pozostając abstrakcyjną emocją, jako same obrazy (m.in. Mark Rothko). I myślę, że to niewytłumaczalne połączenie z dziełem sprawia, że następuje immersja, interakcja z każdą oglądającą je osobą. Czujemy dwukierunkowe połączenie z dziełem sztuki, które wymyka się rozumowaniu, dzięki czemu jest to prywatny moment, którego nie powinniśmy dzielić z innymi. Dlatego bardzo, szczególnie te obrazy ruchome, mające w sobie pozorny ruch, pulsowanie, zawężania i rozszerzania się elementów, wrażenie powstania nowych kolorów, chciałbym zobaczyć na żywo. To dzięki temu pięknu - temu, które należy do wzniosłego istnienia natury - między innymi fal - widzimy delikatne kontury ludzkości, a nawet kosmosu. Pozwalamy sobie na chwilę samotności, aby się zapomnieć, choćby na chwilę, przed powrotem do naszej rzeczywistości.

2. 380–750

Promieniowaniem elektromagnetycznym o różnej długości fali są fale radiowe, mikrofałe, podczerwień, światło widzialne, ultrafiolet, promieniowanie rentgenowskie i promieniowanie gamma. W opisie kwantowym promieniowanie elektromagnetyczne jest traktowane jako strumień nieposiadających masy cząstek elementarnych zwanych fotonami. Energia każdego fotonu zależy od długości fali.

Światło (promieniowanie widzialne) to ta część widma promieniowania elektromagnetycznego, na którą reaguje zmysł wzroku człowieka. Światło jest tylko w niewielkim stopniu absorbowane przez atmosferę ziemską i przez wodę. Ma to duże znaczenie dla organizmów żywych, zarówno wodnych, jak i lądowych. Światło ma bardzo duże znaczenie w nauce i sztuce, oraz wiele zastosowań w technice. Wrażenie wzrokowe jakie jesteśmy w stanie doświadczyć opiera się na zakresie fal od 380nm do 780nm.

W cyklu pt. „380–750”, który składa się z 25 fotografii, w formacie 18 x 16 centymetrów, z 2019 roku, Ptaszyńska skupiła się na fenomenie światła widzialnego, jego właściwościach i towarzyszących mu zjawiskach. Promieniowanie o zakresie 380–750 nanometrów, jest różnie odbierane przez każdego człowieka, dlatego że dotyczy wrażliwości naszego wzroku. Bardzo trudno je pokazać w sensie wizualnym, autorka jak sama pisze, „interesując się światłem samym w sobie”, rezygnuje z pokazywania podstawowych informacji przekazywanych nam przez światło, czyli m.in. z informacji o kolorze, chcąc uchwycić amorficzną i ulotną formę samego zjawiska. Autorka pisze na ten temat: „Nauką zajmującą się właściwościami światła jest optyka. Opisuje jego emisję, rozchodzenie się i oddziaływanie z materią. Fenomen światła można opisać na kilku poziomach. Najstarszym działem optyki jest optyka geometryczna opisująca propagację światła przy użyciu pojęcia promieni. Promienie rozprzestrzeniają się wzdłuż linii prostych, które mogą być odbijane lub odchylane. Optyka geometryczna przyczyniła się do wynalezienia okularów, soczewek i teleskopów. Młodszy działem optyki, skupiającym się na analizie falowej natury światła, jest optyka falowa, badająca takie zjawiska jak: interferencja, dyfrakcja, polaryzacja, a także, w ramach spektroskopii, widma fal świetlnych. Ostatnim działem optyki jest optyka kwantowa, analizująca światło jako cząstkę. Różne poziomy analizy fenomenu, jakim jest światło, stały się podstawą omawianego cyklu fotografii mu poświęconych. Ukazują w nich ruch i nieustanną pulsację zjawiska tak nieuchwytnego i ulotnego, którego w dalszym ciągu nie potrafimy jednoznacznie opisać.”

Fotogramy i inne prace prezentowane w pracy doktorskiej pokazują zainteresowanie widzialnością wizualną, a seria 25 fotografii eksploruje zmienność i materialną obecność obrazu fotograficznego. Fotogramy przedstawiają abstrakcyjne kształty, linie i plamy barwne w pozornie przypadkowych formacjach o różnym stopniu przezroczystości i oświetlenia. Ich kompozycje przypominają eksperymenty artystyczne z fotografią bez aparatu fotograficznego w latach dwudziestych XX wieku, kiedy to obiekty umieszczano bezpośrednio na papierze światłoczułym i wystawiano na światło, tworząc białe lub szare sylwetki wszędzie tam, gdzie się kontaktowały. Uwielbiane w szczególności przez surrealistów, takimi fotogramami rządziły nieoczekiwane efekty świetlne, pozwalające na uzyskanie elementu przypadku w wyniku końcowym. Jednak zarówno obiekty, jak i światło w „fotogramach” Ptaszyńskiej pochodzą z wirtualnej ciemni zbudowanej przez oprogramowanie, dające artystce większą kontrolę nad wynikami.

3. ATMOSFERA

„Projekt Atmosfera oparty jest na procesach meteorologicznych. Pogoda występuje tu jako medium łączące nas ze światem naturalnym: poprzez deszcz, wiatr, światło słoneczne wszystkie nasze receptory zostają pobudzone. Pogoda jest wysoce afektywnym zjawiskiem, mogącym wywołać zróżnicowane stany emocjonalne – od zachwyty do przerażenia.”

Ten projekt, to około dwunastominutowy performance audiowizualny. W mojej ocenie jest on najbardziej interesującym dziełem, patrząc na całość pracy doktorskiej Pauliny Ptaszyńskiej. Pokazuje koncentrację zjawisk pogodowych, ich naturę falową, obserwowanych hydrometeorów i fotometeorów. Co jest zaskakujące, zjawiska te w swojej dużej złożoności, opierają się na prostych założeniach falowych. Fale te interferują ze sobą na różnych płaszczyznach tworząc bardzo spektakularne paczki fal harmonicznym. I to właśnie ta harmonia, dostrzeżona i pokazana w sposób liniowy przez Paulinę Ptaszyńską, wywołuje bardzo różne, skrajne emocje. W opisie tej pracy czytamy: „Performance oscyluje pomiędzy „prawdą”

naukową o zjawiskach pogodowych a zabiegami estetyczno-fenomenologicznymi oraz efektami psychologiczno-wyobrażeniowymi. Ze względu na swoją charakterystykę, wynikającą ze specyfiki kreowania obrazu na żywo, projekt za każdym razem się zmienia, każde przedstawienie różni się od poprzedniego, przez co staje się niepowtarzalne i jednorazowe, podobnie jak doświadczane przez nas zjawiska naturalne."

Uzupełnieniem tego projektu jest 5 lightboxów w formacie 120 x 30 centymetrów, z 2019 roku, o wspólnym tytule „Fizyka chmur 2014–2018”. Przedstawiają one w jaki sposób zmieniało się niebo w konkretnym miejscu na przestrzeni pięciu lat. Projekt ten dotyczy płynności, zmian w otoczeniu i w życiu. Ma on bardzo interesującą formę graficzną.

4. CIAŁA NIEBIESKIE – DZIEŃ I NOC

Od samego początku ludzie patrzyli na gwiazdy i spekulowali na temat innych światów. Słońce i księżyc opowiadają o płonącej ludzkiej potrzebie zrozumienia wszechświata, od neolitycznych obserwatoriów, które oznaczają przesilenie, do najnowszych teleskopów kosmicznych. Rozwój fotografii i kartografii jest trwale związany z mapowaniem nieba, od pierwszego obrazu na szklanej płytce po kosmiczny teleskop Hubble'a i m.in. teleskop słoneczny McMatha-Pierce'a w Arizonie, niedaleko Roden Crater, Jamesa Turrell.

„Ostatnim wewnętrznym cyklem wchodzącym w skład dzieła doktorskiego jest zestaw dwóch lightboxów zatytułowany Ciała niebieskie – Dzień i Noc. Lightboxy przedstawiają Słońce i Księżyc w pełni w czasie jego najmocniejszego blasku. Jest to z jednej strony podsumowanie wszystkich wcześniejszych projektów, z drugiej – początek i punkt wyjścia do dalszych rozważań nad fenomenem światła.”

Autorka przedstawia w sposób dosłowny, lecz nieoczywisty, dwa podstawowe źródła światła, które dla wielu są przeciwieństwami symbolizującymi dzień i noc, lecz pod względem formalnym, jedno źródło światła nie jest w stanie istnieć bez drugiego. Księżyc tak naprawdę nie jest źródłem światła, lecz zwierciadłem, dającym pozór realności. Fotografie słońca i powierzchni księżyca, których używa Ptaszyńska, są już publicznie dostępne w takiej czy innej formie. Ciekawe jest to, że sama autorka je wykonała 20 stycznia 2019 roku przy użyciu teleskopu astronomicznego i odpowiednich filtrów, co świadczy o tym, że interesuje ją bardzo proces rejestrowania zdjęć z kosmosu. Nie postępuje ona tak jak niemiecki artysta Thomas Ruff, który korzysta z gotowych fotografii ciał niebieskich. Oparte na astronomii projekty Ruffa stanowią wyzwanie dla widzów, którzy lubią widzieć, że artyści sami wykonują swoją „pracę”. A jednak fotografie Thomas Ruffa są wzniosłe. Oglądanie pól gwiazd i pierścieni Saturna w kontekście muzeum sztuki jako nienagannie wykonanych odbitek to zupełnie inne doświadczenie niż przewijanie strony internetowej lub zagłębianie się w czasopismo naukowe. Prace Ruffa często zależą od skali efektu i nie można ich zastąpić oglądaniem w sposób nie bezpośredni. W wypadku Ptaszyńskiej chodzi o zupełnie inne działanie. Działanie Ptaszyńskiej, też tak jak u Ruffa, staje się wzniosłe. To co jest dla niej tak naprawdę ważne, to to że aby je zrealizować, musiała się zbliżyć do ciał niebieskich dzięki instrumentom obserwacyjnym. Tym bardziej interesujący jest jej opis na ten temat:

„Wielkość gwiazdowa to wartość służąca do określania jasności ciał niebieskich. Opracowanie systemu i pierwotnej skali pomiaru oparte było na klasyfikacji gwiazd Klaudiusza Ptolemeusza. Jej wartość jest wyrażona w magnitudo (mag), a wartość blasku ciał niebieskich jest odwrotnie proporcjonalna. Im jaśniejszy jest obiekt, tym niższa jest jego wartość magnitudo. Najjaśniejsze obiekty astronomiczne mają wielkości ujemne. Magnitudo Słońca obserwowanego z Ziemi wynosi $-26,74$, a Księżyca, w zależności od tego, w jakiej znajduje się fazie: przy pełni jest to $-12,90$, a przy nowiu $-2,5$. Obiekty o magnitudo większej niż 6 są niedostrzegalne dla człowieka gołym okiem. Słońce jest dla nas najjaśniejszym obiektem na niebie. Jest

nie tylko widoczne, ale również odczuwalne w wymiarze fizycznym. Emitowane przez nie fale podtrzymują życie na Ziemi. Nie tylko pozwalają ludziom i zwierzętom wykorzystywać zmysł wzroku, ale również dostarczają żywym organizmom energii potrzebnej do ich właściwego funkcjonowania.”

Podsumowanie

Przywołując procesy z początku XX wieku - które w rękach artystów takich jak László Moholy-Nagy i Man Ray nieśli rewolucyjne obietnice bardziej bezpośredniego przedstawienia światła niż fotografia za pośrednictwem aparatu - fotogramy Ptaszyńskiej sugerują równie radykalną metodę symulacji światła za pomocą obliczenia opartego na optyce. Ich cyfrowa technologia rodzi szersze pytania o to, co stanowi fotografię, i ostatecznie dotyczy kwestii prawdziwości medium.

Bez wątpienia Paulina Ptaszyńska jest jedną z najbardziej aktywnych i eksperymentalnych artystek młodego pokolenia. W trakcie swojej pracy trwającej kilka lat wykreowała obrazy na wiele różnych sposobów, eksperymentowała z różnymi urządzeniami, poprzez wizualne rozmycia wynikające z uchwycenia fal jako przepływów, ale też tworząc je jako bardzo ciekawe wizualnie obrazy ruchome (rozmazując i rozmazując) dodała nowe, cyfrowe poziomy narracji do cyfrowego języka wizualnego.

To co jest bardzo cenne w jej twórczości, to „wsluchiwanie się w siebie i otaczający świat” poprzez obrazy i dźwięki. Dźwięki, fotografie, materiały wideo, rejestruje samodzielnie lub uzyskuje je z jednostek badawczych, jak w przypadku projektu *Atmosfera av performance i lightboxów Fizyka chmur 2014–2018*, w których tworzywo źródłowe pochodzi z obserwatorium astronomicznego Instytutu Fizyki Uniwersytetu Opolskiego. Spodziewam się że Ptaszyńska zacznie mocniej współpracować z naukowcami. Taka współpraca może mieć na celu dzielenie się lub potwierdzanie najgłębszej estetyki między sztuką a nauką. Oznacza to, że Ptaszyńska odnalazła zainteresowania zjawiskami, które naukowcy mają na myśli, a nie są to tylko obrazy lub przedstawienie. Jak twierdzi artystka medialna i badaczka Anna Munster, „wiedza generuje doświadczenie, estetykę, która nadaje nową wrażliwość, a zatem istnieje możliwość pojawienia się innych sposobów odczuwania, relacji i życia”.

Prace Ptaszyńskiej na styku dźwięku, danych i materii oferują nową wrażliwość. Paulina Ptaszyńska rozkłada, komponuje i ponownie obrazuje informacje; w podobny sposób redukuje dźwięk i światło do jego cząstek elementarnych, a następnie je odtwarza. Jej prace są tworzone przez redukcję. Czyniąc to, odkrywa, że podstawowa logika natury jest analogiczna do determinującej logiki abstrakcyjnych obliczeń cyfrowych kształtujących infosferę. Prace Ptaszyńskiej potwierdzają, że dychotomia między dwiema naturami - światem fizycznym i światem informacji, lub atmosferą i infosferą - mogą być rozmyte.

W instalacjach audiowizualnych uwarunkowanych obecnością widzów, matryce materiałów wizualnych stworzone przez Ptaszyńską mogą być interpretowane. Matryce audiowizualne wynikają z przekształceń danych fizycznych, dotyczą fal widzialnych, zastosowania różnych prędkości i intensywności pejzażu danych (nieuniknione i wszechobecne w życiu codziennym). Mają przywoływać wyobraźnię widza odnośnie przepływu informacji w świecie widzianym, który jest zwykle nieprzejrzysty, niedostępny i nie widziany w sposób oczywisty.

Paulina Ptaszyńska fascynuje się światłem. Bada postrzeganie wrażeń wizualnych, w których światło nie jest narzędziem umożliwiającym widzenie, ale raczej czymś, co można oglądać, kontemplować.

Wysoko oceniam zarówno temat podjęty przez mgr Paulinę Ptaszyńską pt: „Fale – obrazy świetlnokinetyczne. Światło i dźwięk jako

narzędzia artystycznej ekspresji”, jak i sposób przeprowadzenia pracy doktorskiej, jej zawartość związaną z badaniem naukowym i rozległą, trudną do ogarnięcia, wartością poznawczą. Znana jest mi również działalność pedagogiczna mgr Pauliny Ptaszyńskiej, jak również liczne poszukiwania twórcze o znacznej rozpiętości tematycznej i warsztatowej, instalacje site-specific, wideo, fotografie, mapping 3D oraz różne formy kreacji obrazu ruchomego, cyfrowego, łączące sztukę z nauką

Z pełnym przekonaniem wnioskuję do Rady Wydziału Wydziału Grafiki i Sztuki Mediów Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu o przyznanie Pani mgr Paulinie Ptaszyńskiej stopnia doktora w dziedzinie Sztuk Plastycznych w dyscyplinie Sztuki Piękne.

A handwritten signature in blue ink, consisting of two lines. The first line is a stylized, cursive representation of the name 'Darek', and the second line is a more complex, flowing signature that likely represents the surname 'Gajewski'.

dr hab. Darek Gajewski